

Gron Dagbl 9-1-93

Jakob Bont bedolven onder bloemen

Van een onzer verslaggevers

■ WINSCHOTEN – Jakob Bont heeft een hele drukke week achter de rug. Een week waarin hij zowat werd bedolven onder bloemen, felicitaties en kaartjes. Dat allemaal omdat de Winschoter vorige week de Johan Poppenprijs in ontvangst mocht nemen. Nou, Bont (47) heeft het geweten. „Ik had nooit gedacht dat die prijs zo bij de bevolking leeft”.

Beduust

Bij de uitreiking was Bont al beduust, de verbazing is zeven dagen later nog niet verdwenen. „Weet je, ik ben niet iemand die graag op de voorgrond treedt. Ik had er ook geen erg in, wat er vorige week zou gebeuren. De afspraak was dat ik samen met Emme Groot, de fractievoorzitter van de PvdA, naar de uitreiking zou gaan. Benieuwd welke Winschoter deze keer de eer te beurt zou vallen. Geen moment heb ik er bij stil gestaan dat ik in aanmerking zou komen. Maar goed ook, anders hadden ze me niet in de raadzaal gekregen. Daar sta je dan, onder een flits

van schijnwerpers en klikkende fototoestellen”.

De telefoon ratelde onophoudelijk in de woning aan de Hyacintstraat. Bekenden, maar ook voor Jakob Bont wildvreemde mensen. Allemaal met een doel: hem feliciteren. „Hoe lang gaat dat eigenlijk door”, vraagt Bont zich af. Hoewel hij zegt wars te zijn van publiciteit doet de belangstelling hem toch wat. En vooral de felicitaties. Die geven hem het gevoel dat het selectiecomité kennelijk toch niet zo'n 'slechte keus' heeft gemaakt.

Vazen

„Op straat word ik door mensen gegroet, die mij voorheen pardoos voorbij liepen. Nu willen ze een praatje maken. Van de week werd ik gebeld. Ene Kuiper aan de lijn. Kuiper? Kuiper?, ik wist niet zo gauw wie het was. Ik wol die ev'n feliciteren mienjong, hoorde ik. Mooi dat dei luu van de kemissie 'n aarbaiders kozen hebb'n en gain Pietje Meneer. Dei stoan toch al altied veuraan. Een arbeider, dacht ik, bestaan die dan nog? Maar het geeft aan dat de mensen het zeer op prijs stellen dat de Johan Poppenprijs niet aan een burge-

meester of andere notabele wordt uitgereikt. Daarom ben ik ook zo blij met de prijs”.

De huiskamer van Jakob Bont staat vol bloemen. Hij kan zich nauwelijks meer bewegen, alle beschikbare vazen zijn bezet. Rode rozen natuurlijk, maar ook andere bloemsoorten. En giften. Ook van onbekenden. Mensen die zijn getroffen door de bescheidenheid van de Poppenprijs-winnaar en diens zorg voor de minder bedeelden. 'Ik ben nu eenmaal zo, dat zit in mijn karakter”, luidt Bonts simpele verklaring.

Het Winschoter Stadsjournaal is van plan opnamen te maken. Van Bont in zijn rol als voorzitter van Vrienden van De Meent, het gezinsvervangend tehuis in Winschoten-Zuid. 'Mot dat nou aalmaal', vroeg Bont de filmers. Ja, dat moet. Opdat de toeschouwers van het filmjaaroverzicht een juist inzicht krijgen in de persoon Jakob Bont. En vooral zijn hulp aan mensen die het minder breed hebben dan hij. Jakob Bont bijt dus maar door die zure appel van intensieve belangstelling heen, trots als hij is op de Poppenprijs en de daarbij behorende kunstwerk en oorkonde.

▲ Jakob Bont...blij met Poppenprijs... Foto: Anne